

на раненитѣ, които хората състрадаваха, но на които никаква честъ не отдаваха. Нещастницитѣ! Дошле ужъ на тържественъ юбилей, а глѣдаше ги, вървѣтъ съ наведени глави, не като герои горделиви за подвигитѣ си, а като животни на заколение. Отъ нѣкоя година на самъ не се виждатъ вече равнинитѣ на тоя юбилей. Не ги викатъ вече защото мизерията, неписана на лицата имъ, лошо впечатление произвеждаше въ публиката, а най вече между чужденцитѣ. Вѣднитѣ! Никой отъ тѣхъ не се поплака за това обидно равнодушие, показано къмъ тѣхъ.

Селяни бѣхъ тия нещастници, но това неможеше да имъ отнеме заслужената гордостъ; тѣ бѣхъ ранени герои на бойното поле.

Но нахвърватъ се и сега хора, които въ селянинитѣ не искатъ да виждатъ друго освѣнъ човѣкъ никакъкъ, простъ, ленивецъ и въ всичко доленъ. Ифроятно отъ тая специа хора сж били Фарисейтѣ и Книжницитѣ, които расинѣха Христа и го злославяха. Модернитѣ наши книжници скоро забравихъ героитѣ селяни отъ Шлѣвенъ, Карпатски соколи, тогива наричани,

На тия селяни, днесъ презирани и злословени, се дължи напръдѣкътъ на отечеството. Тѣ спасиха честта на румънския народъ; понесоха тѣготитѣ на войната зижно врѣме, гладни, голи и боси. И съ каква признателностъ имъ се отвърна? Видѣхме тая признателностъ на 1888 год. когато ги застрѣляваха като бунтовници . . .

— Напръдѣ, момчета! напръдѣ!! викаше полковникътъ Кандиано на ловцитѣ при Гривица.

И тѣ вървѣхъ все напръдѣ, нето крачка назадъ, като заглушаваха съ виковетѣ *ура* гърмежа на топовитѣ и свистението на шаринелитѣ.

Все напръдѣ и напръдѣ, защото така бѣше ги зарѣкалъ полковникътъ преди да ги поведе на атаката: който го е страхъ да върви напръдѣ, нѣка излѣзе отъ редоветѣ на борцитѣ. Никой не излѣзе изъ редоветѣ; напротивъ солдатитѣ се разсърдихъ върху него за такава една унижение а покана къмъ тѣхъ.

— Напръдѣ, момчета! напръдѣ!! И когато стигнахъ на върха на редута, отъ хилядата хора не бѣхъ